

нѣколко дни, както и чувствата на донъ Карлоса. Той е сега повече врагъ на инквизицията отъ колкото преди малко обичаше дъщерята на графа де-Мондеяра.

— Невѣрвамъ на таквызи внезапны промѣны, рече Естеванъ.

— Немате право; той са промѣни искрено. Естественната честность на донъ Карлоса възнегодува противъ условіята които налагахъ за брака му; и той предпочете да са откаже отъ доня Изабела, нежели да стане безчестенъ за да я получи.

— Туй различава; и сега го почитамъ; рече Естеванъ.

— Нека прочее станемъ главатари на съзаклятieto противъ инквизитора Арбуеза, противъ Севилскыя палаць.

— Що искате да кажете съ туй?

— Искамъ да кажъ, че време е Испанія да са събуди отъ дълбокыя сънъ, и да са отърве отъ чудовището което поглъща найнепорочнытъ и рожбы.

— Найподиръ, що искате да кажете съ туй?

— Не ма ли разумѣвате? *Ауто-да-фето* приближава. Нека устроимъ войска отъ хора свободны, както инквизицията има своята войска отъ сбирове. Вый, донъ Хименесъ, донъ Карлосъ и азъ ще имъ станемъ главатари. Иمامы вече много върны, и азъ са наемамъ да подигна народа. Въ деня на *ауто-да-фето*, когато са начене церемоніята на Севилскыя мегданъ, въ минутата когато ще четатъ осжданіята на обвиняемытъ, ще дадемъ първыи знакъ и заведнажъ нападамы на инквизиторытъ. Народътъ ще извърши остатъка, и гый ще отървемъ жертвытъ.

— Благодарѣ, донъ Валеро, благодарѣ; тѣзи ваша мысль отдавно имахъ на ума си.

— Щомъ умре инквизиторътъ, сичкото другото са улеснява.

— Какъ! искашь прочее да убіешъ инквизитора?